

Màrius Serra Roser Calafell

Les aventures de la

NAPEU

Tenen àvia els robots?

Estrella Polar

Màrius Serra

Les aventures de la

NAPEU

Tenen àvia els robots?

Il·lustracions de Roser Calafell

Estrella Polar

© del text: Màrius Serra, 2022
© de les il·lustracions: Roser Calafell, 2022
Per mediació de MB Agencia literaria, S.L.
© d'aquesta edició: 2022, Edicions 62, S. A.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: novembre del 2022
ISBN: 978-84-1389-419-5
Dipòsit legal: B. 18.857-2022
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

A

Hola, em dic Robot i diuen que no tinc àvia. Jo no la recordo, però m'ha costat una mica entendre que, en realitat, quan diuen això volen dir que soc una mica xulo. La Napeu m'ha explicat que és llenguatge figurat. No em sembla gaire normal voler dir una cosa i dir-ne una altra, però ja mig m'hi he acostumat. De vegades els humans us compliqueu la vida, trobo, perquè si les coses ja tenen un nom potser no cal posar-n'hi un altre, no? Jo el que no tinc és gaire memòria. Com que tothom em diu Robot he deduït que aquest és el meu nom, però de tant en tant algú parla d'altres robots o diu altres noms quan em crida: Robi o Rumb o Tu. Robi m'és indiferent i Rumb m'agrada, perquè no paro de moure'm per tota la casa, però quan els napeus em diuen «eh, Tu?» dissimulo i no els faig cas. No em costa gaire despistar-los. La meva feina és anar d'aquí d'allà.

Em dedico a netejar la casa de colònies de la Napeu. De bon matí, quan em desperten, ja em poso en moviment i em passo tot el dia de sala en sala, xuclant la brutícia que trobo per terra. També em diuen que soc Tafaner, que no sé si és un altre nom o llenguatge figurat, perquè quan trobo una porta oberta la travesso. Fa temps que la Napeu em va acollir i, encara que la casa de

colònies és gran, ja me la conec gairebé tota. Només hi ha dos llocs on no he entrat mai, encara: el celler i la biblioteca. M'imagino que deuen tenir terres especials que no cal netejar, però reconec que tinc curiositat per entrar-hi.

Mentre aspiro el terra del menjador, a l'hora d'esmorzar enxampo el Perepunyetes i la Tiquismiquis parlant de mi. Discuteixen si les paraules s'inventen o es descobreixen i, quan ja gairebé he acabat de netejar, sento que el Pere proposa crear un robot que inventi paraules. Un Robot com jo? En comptes d'anar-me'n cap a la cuina, m'encallo giravoltant en un racó per despistar i començo a fer una altra passada pel menjador, com si encara quedessin molles per aspirar.

—Els robots poden fer de tot —afirma el Pere—, i cada cop n'hi haurà més. La robòtica és el futur.

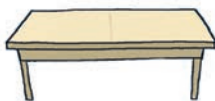
Robòtica! Cada dia aprenc alguna cosa nova. Moltes se m'obliden quan la Napeu em canvia la bossa i quedo buit per dins, però mai no em canso d'aprendre'n.

—Doncs jo no hi estic d'acord —s'hi oposa la Tiquismiquis—. Hi ha coses que només poden fer les persones.

Ja hi som. Aquests dos sempre discuteixen. Decideixo quedar-me al menjador encara que el terra estigui més net que una patena, que no sé què és però ho diu sempre la Napeu. M'agrada sentir-los discutir per l'energia que gasten. A mi m'encantaria poder-me moure com ells, jo que sempre vaig a poc a poc, sense aixecar ni un pam de terra. A mi els napeus em semblen gegants i les seves veus cridaneres alegren la casa.

—Digue'm una cosa que no pugui fer un robot —la repta el Perepunyetes.

No en tinc, però soc tot orelles.

B

Ja fa estona que han acabat d'esmorzar i encara discuteixen. La Tiquismiquis ha dit un munt de coses que, en teoria, no podem fer els robots i el Perepunyetes ha anat dient que sí. Han discutit sobre si sabem cantar, ballar, riure o si sabem fer pessigolles, però on més s'encallen és quan parlen de l'amor.

—Estic segura que els robots no poden estimar —sentencia ella.

—Defineix «estimar» —diu ell—. Hem dit coses que no puguin fer. Què es fa, per estimar? Petons? Abraçades? Hi ha robots que poden fer petons i abraçades.

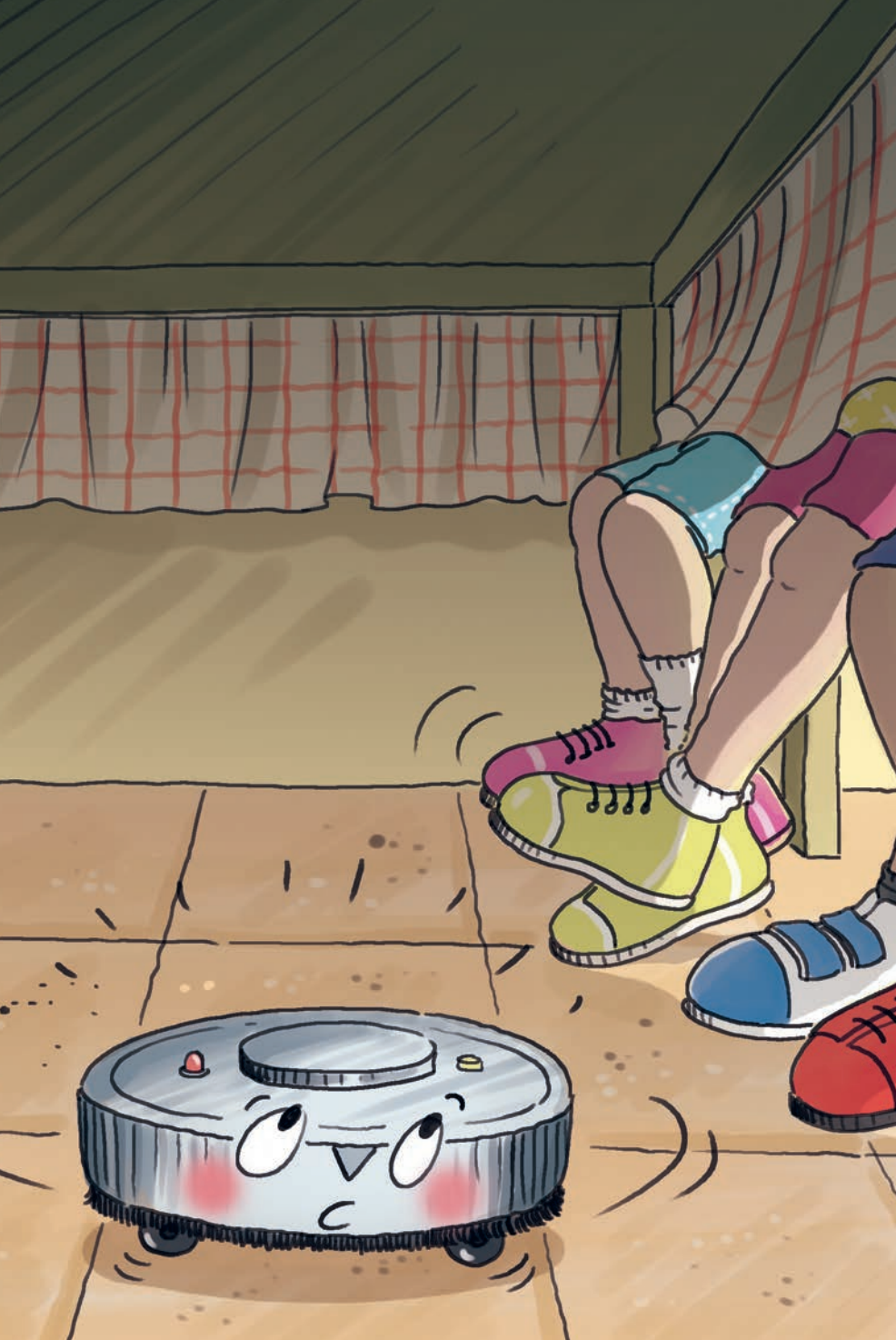
També s'hi fiquen la Bet i el Gorka, però no en treuen l'aigua clara. Jo, mentrestant, vaig voltant per sota de la taula, mirant d'esquivar els seus peus per no cridar l'atenció. M'interessa molt el que diuen de mi, però seria catastròfic que a algú se li acudís agafar-me de terra i fer-me servir de robotet d'Índies.

—Només les persones podem estimar —insisteix la Tiquismiquis.

—No s'hi val a parlar de coses abstractes, Mica —diu el Gorka—. El Pere té raó, discutim sobre fer coses concretes.

La Bet introdueix un element nou.

—Un robot és una màquina i les màquines han nascut per fer coses, justament. Però les màquines les fem els humans —diu.

Silenci. No sé on vol anar a parar, però vista des d'aquí sota, la Bet em sembla una geganta. Ja sé que són nens i que, al costat de la Napeu, són baixets, però ara a mi em semblen molt alts, fins i tot quan estan asseguts.

—Ja ho tinc! —esclata la Tiquismiquis—. Un robot no pot fer un altre robot. Com que no poden estimar no poden tenir fills.

—Això és mentida —protesta el Perepunyetes, amb un somriure satisfet—. Et puc posar un munt d'exemples de màquines que fabriquen altres màquines. Les fàbriques en van plenes. Com et penses que han fet el Robi?

M'assenyala just quan passo per sota del banc on seu i de l'ensurt surto disparat cap al racó més allunyat del menjador. Avui quedarà net com la patena aquesta.

—Es diu Rumb! —diu la Bet—. Pobre Rumbet, que és molt jove per tenir fills.

Rumbet encara no m'ho havien dit mai. M'agrada. Mentre intento no encallar-me al racó on m'he refugiat, sento, alleujat, com el Pere torna a l'origen de la discussió.